

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Milana Karabína a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci obvineného **T. L.** pre trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 (ďalej len „Tr. zák.“) prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 30. mája 2012 v Bratislave dovolanie obvineného T. L. proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 20. júla 2011, sp. zn. 2To/117/2010, a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného T. L. **sa o d m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Okresného súdu Dolný Kubín z 2. septembra 2010, sp. zn. 3T 17/2001, bol obvinený T. L. uznaný za vinného z trestného činu vydierania podľa § 235 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. v znení účinnom do 31.08.2002 (body 1 a 3 rozsudku) a trestného činu násilia proti skupine obyvateľov a proti jednotlivcovi podľa § 197a Tr. zák. v znení účinnom do 31.07.2001 (bod 2 rozsudku) na skutkovom základe, že

1/ dňa 20. októbra 1999 asi o 8.30 hod. v Suchej Hore na konci miestnej komunikácie neďaleko areálu závodu spoločnosti PEAT GROUP Inc., a.s. v konkurze (pôvodné obchodné meno RAŠELINA QUIDO, a.s.), kde prebiehala ťažba a úprava rašeliny (ďalej len „areál závodu“), po tom, ako zastal so svojím osobným motorovým vozidlom pred zábranou na regulovanie príjazdu nákladných motorových vozidiel do areálu závodu, žiadal M. Š., nar. X., aby odstránil zábranu z príjazdovej cesty, pričom mieril na neho pištoľou nezistenej značky a výrobného čísla so slovami „Otvor tú bránu, lebo ak nie, tak ťa odjebem ako psa!“, v dôsledku čoho M. Š. z obavy, že obžalovaný zbraň voči nemu

použije, odstránil z príjazdovej cesty zábranu, a keď sa nachádzal po pravej strane vozidla obžalovaného, obžalovaný stiahol okno na svojom motorovom vozidle zo strany spolujazdca vodiča, opätovne namieril pištoľ na M. Š. a povedal mu „Ty tu dneska skončíš!“, čím vzbudil u neho dôvodnú obavu o svoj život a zdravie,

2/ dňa 20. októbra 1999 asi o 8.30 hod., následne po spáchaní skutku v bode 1/, podišiel so svojím osobným motorovým vozidlom asi 5 metrov od miesta, kde predtým stál, smerom k unimobunke slúžiacej ako vrátnica na stráženie lokality rašeliniska, v ktorej pri obluku stál J. Š., nar. X., ktorý predtým sledoval konanie obžalovaného opísané v bode 1/ a obžalovaný s pištoľou nezistenej značky a výrobného čísla, ktorú držal v ruke, namieril na J. Š. so slovami „Odstrelím ťa ako psa!“, v dôsledku čoho sa J. Š. z obavy, že obžalovaný na neho vystrelí, okamžite skryl za stenu unimobunky, pretože obžalovaný vzbudil u neho dôvodnú obavu o jeho život,

3/ dňa 31. októbra 1999 asi o 16.00 hod. v Suchej Hore strieľal od vrátnice v areáli závodu z presne nezistenej strelnej zbrane smerom, kde sa nachádzali J. Š., nar. X., S. T., nar. X., J. K., nar. X., J. Š., nar. X., J. J., nar. X., V. Š., nar. X. a M. P., nar. X., ktorí boli od neho vzdialení asi 100 metrov, a takto konal v úmysle dosiahnuť, aby tieto osoby upustili od opätovného vytvárania záatarasu na príjazdovej ceste k areálu závodu, ktorý krátko predtým obžalovaný odstránil s pracovným strojom typu UNC, a aby toto miesto opustili.

Okresný súd Dolný Kubín (ďalej tiež „súd prvého stupňa“) za to obvineného T. L. odsúdil podľa § 235 ods. 2 Tr. zák. v spojení s § 35 ods. 1 Tr. zák. v znení účinnom do 31. augusta 2002 na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky. Podľa § 58 ods. 1 písm. a/, § 59 ods. 1 Tr. zák. mu výkon uloženého trestu odňatia slobody podmiennečne odložil na skúšobnú dobu 4 (štyroch) rokov.

Proti tomuto rozsudku podal obvinený T. L. odvolanie, v ktorom namietal vyhodnotenie vykonaného dokazovania, podrobne sa v odvolaní zaoberal vykonaným dokazovaním, jednotlivými výpoveďami aj ich rozpormi. Domáhal sa zrušenia napadnutého rozsudku a oslobodenia spod obžaloby. V dodatku k odvolaniu tvrdil, že sudy nekonali vo veci efektívne zhruba 8 (osem) rokov, od 29. júna 2001 do 21. mája 2009, preto vzniesol námietku premlčania.

Na základe odvolania obvineného vo veci rozhodoval Krajský súd v Žiline, ktorý rozsudkom z 20. júla 2011 sp. zn. 2To 117/2010 podľa § 258 ods. 1 písm. d/ Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil a podľa § 259 ods. 3 Tr. por. sám vo veci rozhodol tak, že obvineného T. L. uznal za vinného z trestného činu vydierania podľa § 235 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. na tom skutkom základe, že

dňa 20. októbra 1999 asi o 08.30 hod. v Suchej Hore, okr. Námestovo, na konci miestnej komunikácie neďaleko areálu závodu spoločnosti PEAT GROUP Inc., a.s. v konkurze (pôvodne RAŠELINA QUIDO, a.s.), kde prebiehala ťažba a úprava rašeliny (ďalej len „areál závodu“), po tom, ako zastal so svojím osobným motorovým vozidlom pred zábranou na regulovanie príjazdu nákladných motorových vozidiel do areálu závodu, žiadal M. Š., nar. X., aby odstránil zábranu z príjazdovej cesty, pričom mieril na neho pištoľou nezistenej značky a výrobného čísla so slovami „Otvor tú bránu, lebo ak nie, tak ťa odjebem ako psa!“, v dôsledku čoho M. Š. z obavy, že obžalovaný zbraň voči nemu použije, odstránil z príjazdovej cesty zábranu, a keď sa nachádzal po pravej strane vozidla obžalovaného, obžalovaný stiahol okno na svojom motorovom vozidle zo strany spolujazdca vodiča, opätovne namieril pištoľ na M. Š. a povedal mu „Ty tu dneska skončíš!“, čím vzbudil u neho dôvodnú obavu o svoj život a zdravie; následne podišiel so svojím osobným motorovým vozidlom asi 5 metrov od miesta, kde predtým stál, smerom k unimobunke slúžiacej ako vrátnica na stráženie lokality rašeliniska, v ktorej pri obloku stál J. Š., nar. X., ktorý predtým sledoval konanie obžalovaného, a obžalovaný s pištoľou nezistenej značky a výrobného čísla, ktorú držal v ruke, namieril na J. Š. so slovami „Odstrelím ťa ako psa!“, v dôsledku čoho sa J. Š. z obavy, že obžalovaný na neho vystrelí, okamžite skryl za stenu unimobunky.

Krajský súd v Žiline za to obvineného T. L. odsúdil podľa § 235 ods. 2 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky. Podľa § 58 ods. 1 písm. a/, § 59 ods. 1 Tr. zák. súd obvinenému výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odložil na skúšobnú dobu 2 (dvoch) rokov.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal obvinený T. L. na Okresný súd Dolný Kubín dňa 2. marca 2012 dovolanie prostredníctvom splnomocneného obhajcu JUDr. Branislava Jablonku, PhD. a uplatnil v ňom dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1

písm. c/ a písm. i/ Tr. por. a dôvod podľa § 369 ods. 3 Tr. por., pretože výrok rozhodnutia odvolacieho súdu nebol urobený.

Obvinený T. L. vo vzťahu k obom dovolacím dôvodom spoločne argumentoval tým, že

- už v pôvodnom konaní celý čas poukazoval na neprimeranú dĺžku trestného konania, ktoré odo dňa vznesenia obvinenia až do právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu trvalo dvanásť rokov, čo je v zjavnom nepomere s jeho právom na spravodlivé súdne konanie bez prieťahov, ktoré garantuje článok 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky,
- súdom prvého stupňa bol skutkový stav ustálený už v roku 2001, no po záverečných rečiach sa súd rozhodol doplniť dokazovanie, kde následne súd počnúc rokom 2002 síce vykonal niekoľko úkonov trestného konania, tie ale neboli účelné, resp. efektívne nevedli k skončeniu trestného konania s tým, že obdobie, kedy súd nekonal efektívne je obdobie od 29. júna 2001 do 21. mája 2009, kedy predseda senátu súdu prvého stupňa, ktorý vo veci nakoniec rozhodol, nariadil prvé pojednávanie (tu poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 183/2005),
- v posudzovanej trestnej veci bola premlčacia doba u najprísnejšie žalovaného skutku päťročná (v zmysle § 67 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. účinného do 31. augusta 2002), tá začala plynúť od hlavného pojednávania vykonaného 29. júna 2001 a uplynula 29. júna 2006, keď v tomto období nebol zo strany prvostupňového súdu vykonaný žiadny úkon, ktorý by mal za následok prerušenie plynutia premlčacej doby,
- teda dňom 29. júna 2006 došlo pri trestnom čine, z ktorého bol obvinený uznaný rozsudkom odvolacieho súdu za vinného, k premlčaniu trestného stíhania.

V dovolaní obvinený T. L. ďalej namietal rozhodovanie odvolacieho súdu vo vzťahu ku skutku pod bodom 4/ obžaloby resp. pod bodom 3/ výroku rozsudku súdu prvého stupňa, konkrétne že tento skutok odvolací súd, na rozdiel od obžaloby i súdu prvého stupňa, posúdil nie ako samostatný trestný čin, ale len ako čiastkový útok pokračovacieho trestného činu a následne keď dospel k záveru, že tento čiastkový útok sa nestal, resp. že ho nespáchal obvinený T. L., o ňom vo výroku rozsudku nerozhodol, ale sa s touto skutočnosťou vypořiadal len v rámci odôvodnenia rozhodnutia. Podľa názoru obvineného T. L. takýto postup odvolacieho súdu odporuje nielen Ústave Slovenskej republiky a príslušným ustanoveniam Trestného poriadku, ale je aj dôkazom arbitrárnosti

a nesprávnosti rozhodovania odvolacieho súdu, ktorý v konečnom dôsledku obvineného vystavuje právnej neistote, pretože o merite obžaloby nebolo do dnešného dňa rozhodnuté.

V tejto súvislosti obvinený T. L. poukázal na právnu vetu vyslovenú v rozsudku Vyššieho vojenského súdu v Trenčíne sp. zn. 3To 4/2007, podľa ktorej „ak pri posudzovaní pokračovacieho trestného činu súd dospeje k záveru, že sa niektorý čiastkový útok nestal, nemôže rozhodnúť „iba“ o vypustení takéhoto čiastkového útoku zo skutku uvedeného v obžalobe, ale má rozhodnúť v tejto časti o oslobodení spod obžaloby, že sa čiastkový útok nestal.“

Obvinený T. L. namietal tiež to, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku poukázal na odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa vetou „Krajský súd sa s týmto rozsudkom, pokiaľ ide o rozsah a skutkové vyhodnotenie vykonaného dokazovania v bodoch 1/ a 2/ stotožnil a v podrobnostiach naň odkazuje.“ Obvinený T. L. je totiž presvedčený, že ak odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zrušil, je akékoľvek poukazovanie na rozsah a skutkové vyhodnotenie dôkazov prvostupňovým súdom ústavne neudržateľné a vedie k úvahám ad absurdum, pretože odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu sa opiera o zrušený, teda ničotný rozsudok súdu prvého stupňa. Rozsudok odvolacieho súdu podľa obvineného T. L. vzhľadom na uvedené nie je riadne odôvodnený v intenciách § 125 Tr. por., čo je podľa jeho názoru ústavne neudržateľné, v rozpore s imanentnými princípmi právneho štátu. Zároveň to spôsobuje zásadnú arbitrárnosť konania a rozhodovania odvolacieho súdu, a tak neakceptovateľne zasahuje do jeho práva na spravodlivý proces a práva na obhajobu. V tejto súvislosti dal súdu do pozornosti nález Ústavného súdu SR z 15. októbra 1998, sp. zn. PL. ÚS 19/98, uznesenie Ústavného súdu SR z 23. júna 2004, sp. zn. III. ÚS 209/04 i rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 27. apríla 2006, sp. zn. 29Odo/551/2006.

V záverečnej časti dovolania obvinený T. L. venoval pozornosť „naplneniu znakov skutkovej podstaty stíhaného trestného činu“, kde poukázal na závažné rozpory vo výpovediach svedkov, najmä svedka Š. Namietal, že bol odsúdený v podstate len na základe výpovede tohto svedka, pričom o pravdivosti jeho výpovede možno mať výrazné pochybnosti, keď sám svedok priznal záujem na jeho odsúdení a tiež viackrát zmenil výpoveď. Napriek tomu súdy vyhodnotili výpoveď svedka v jeho neprospech, teda v rozpore so zásadou in dubio pro reo. Súdom vytýkal, že výpovede svedkýň H., G. a V.,

ktoré svedčili v jeho prospech, označili za nedôveryhodné. Podľa jeho názoru z dokazovania jednoznačne vyplynulo, že v ruke nemal žiadnu zbraň, na poškodených nemohol zbraňou mieriť, ani sa im so zbraňou v ruke nevyhrážal. Vzhľadom na uvedené je nesprávnym právnym posúdením veci, pokiaľ prvostupňový súd a odvolací súd bez bližšieho hodnotil ako vierohodnú výpoveď svedka Š. a neprihliadol na výpovede ostatných prítomných svedkov. Správnym právnym posúdením veci by totiž súdy dospeli k záveru, že pre absenciu úmyslu obvineného T. L. nedošlo k naplneniu subjektívnej stránky stíhaného trestného činu, ako ani objektívnej stránky, a to z dôvodu absencie všetkých jej znakov. Na záver zdôraznil, že nikoho nevydieral a ani sa nikomu so zbraňou v ruke nevyhrážal.

V petite dovolania potom navrhol, aby Najvyšší súd SR ako súd dovolací zrušil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline z 20. júla 2011, sp. zn. 2To/117/2010, prikázal tomuto súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol a postupom podľa § 387 Tr. por. zároveň Krajskému súdu v Žiline uložil, aby o chýbajúcom výroku napadnutého rozsudku (v bode 4/ obžaloby prokurátora) rozhodol tak, že obvineného oslobodzuje spod obžaloby prokurátora z 26. apríla 2000.

K dovolaniu obvineného T. L. sa na výzvu predsedu senátu vyjadrila prokurátorka Okresnej prokuratúry Dolný Kubín. Vo svojom vyjadrení uviedla, že s dôvodmi dovolania nesúhlasí, tieto sú podľa nej účelovo vykonštruované a nezodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania v rámci trestného konania. Napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvého stupňa, bol vydaný na podklade dôkladného a riadneho právneho úsudku, v zmysle príslušných hmotnoprávných predpisov a v súlade so zásadami trestného konania. Podľa nej obvinený T. L. zrejme opomenul prihliadnúť na ostatné zásady trestného konania (*konkrétne zásadu voľného hodnotenia dôkazov a zásadu objektívnej pravdy - § 2 ods. 5, 6 Tr. por. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov*).

Vo vzťahu k námietke porušenia práva na obhajobu prokurátorka uviedla len toľko, že ak má obhajca týmto na mysli dobu trestného konania na súde, čomu nasvedčujú ním rozpísané skutočnosti, je potrebné poukázať na platnú právnu úpravu vedenia konania pred súdom v danom období (*obžaloba bola podaná ešte v roku 2000 - 26. 04. 2000!*) a na zmeny obsadenia predsedu senátu súdu prvého stupňa (*nutnosť opätovného vykonávania dôkazov v konaní pred súdom*), pričom zároveň je potrebné poukázať osobitne na prístup

samotného obvineného T. L. v tomto konaní, na jeho písomné podania a vyjadrovania, s následnou nutnosťou vyriešiť zákonným spôsobom jeho námietky, a to už počas prípravného konania, takže "aktívne" sám prispieval k predlžovaniu trestného konania. S tým úzko súvisí aj názor obhajcu o premlčaní trestného stíhania z dôvodu "neefektívnosti" konania pred súdom. Takéto hodnotenie postupu súdu, bez zohľadnenia právnej úpravy a konania odsúdeného, je vyslovene zjednodušeným a nekritickým pohľadom na priebeh trestného konania v konaní pred súdom, samozrejme bez relevantného právneho podkladu a so svojsky vlastným výkladom ustanovení týkajúcich sa právnej úpravy premlčania trestného stíhania (§ 67 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov). Zdôraznila, že konanie na súde prebiehalo podľa ustanovení Tr. por. účinného do 31. decembra 2005, kde nebola zakotvená zásada kontradiktórnosti konania, pričom prokurátor v podanej obžalobe uviedol, ktoré dôkazy na hlavnom pojednávaní navrhuje vykonať a týchto sa aj naďalej pridržiaval, že zásada kontradiktórnosti bola do platného právneho poriadku SR zavedená zákonodarcom až so zákonom č. 301/2005 Z. z. - Trestný poriadok účinným od 1. januára 2006 (*d'alej len „Tr. por.“*), kde podľa § 564 ods. 3 Tr. por. je jednoznačne určené, že vo veciach, v ktorých bola podaná obžaloba na okresný súd pred dňom účinnosti tohto zákona, vykoná konanie okresný súd podľa doterajších predpisov. Konania o riadnom opravnom prostriedku proti takému rozhodnutiu vykoná krajský súd podľa doterajších predpisov.

Čo sa týka "vynechania" skutku z obžaloby krajským súdom, aj v tomto smere má prokurátorka za to, že postup súdu bol v súlade s Trestným poriadkom. Podľa jej názoru obhajca pravdepodobne opäť čerpal svoj názor z Trestného poriadku účinného od 1. januára 2006 a za základ si vzal ust. § 206 ods. 4, ods. 5 Tr. por., ktoré analogicky aplikoval v prípade čiastkového skutku pokračovacieho trestného činu vydierania kvalifikovaného podľa ustanovení Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005. V rámci jedného trestného konania nie je ale možné aplikovať čiastočne jeden aj druhý Trestný zákon a Trestný poriadok ("starý" a "nový"), čo bezpochyby vyplýva aj zo záverečných ustanovení Trestného zákona a Trestného poriadku účinných od 1. januára 2006.

Na záver vyjadrenia uviedla, že hoci je dovolanie značne obsiahle, podstatné skutočnosti sú tu rozvedené opakovane a duplicitne, pričom nejde o také podstatné okolnosti,

ktoré by odôvodňovali zmenu napadnutého rozhodnutia súdu. Námietky tu popísané vychádzajú zo subjektívne posudzovaných daných právnych skutočností.

S poukazom na vyššie uvedené prokurátorka navrhla dovolanie obvineného T. L. zamietnuť, nakoľko nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Spisový materiál Okresného súdu Dolný Kubín spolu s dovolaním obvineného T. L. bol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky riadne predložený na rozhodnutie 7. mája 2012.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) predbežne preskúmal dovolanie obvineného T. L. a zistil, že dovolanie bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), prostredníctvom splnomocneného obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.) a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Tr. por.). Zároveň ale zistil, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Obvinený T. L. ako prvé namietal, že v jeho trestnej veci došlo k zásadnému porušeniu práva na obhajobu, ktoré porušenie zakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

Z dikcie zákona je pritom zrejmé, že nie každé porušenie práva na obhajobu obsahovo napĺňa uvedený dovolací dôvod. Tento dôvod dovolania je daný len v prípade, ak bolo toto právo porušené zásadným spôsobom. O zásadné porušenie práva na obhajobu podľa ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu ide najmä vtedy, keď boli porušené ustanovenia o povinnej (predtým nutnej) obhajobe. Ide teda o prípady, kedy sa úkony trestného konania vykonávali bez obhajcu obvineného napriek tomu, že obvinený obhajcu mať musel.

V posudzovanom prípade bolo trestné stíhanie obvineného T. L. vedené pre viaceré trestné činy, z nich najprísnejšie trestný bol trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák., za ktorý v tom čase účinný Trestný zákon - zákon č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov ustanovoval trestnú sadzbu trestu odňatia slobody vo výmere od 2 do 8 rokov.

Zdôrazniť treba aj to, že trestné stíhanie obvineného T. L. sa začalo 22. novembra 1999, teda za účinnosti „starého“ Trestného poriadku - zákona č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov. Prípady nutnej obhajoby upravovalo ustanovenie § 36 citovaného zákona. Vzhľadom na trest, ktorý obvinenému T. L. hrozil, išlo v jeho trestnej veci o prípad nutnej obhajoby podľa § 36 ods. 3 Tr. por. účinného do 31. decembra 2005. Zároveň po jeho vzatí do väzby v tejto veci resp. v neskôr aj v inej veci bol daný dôvod nutnej obhajoby aj podľa § 36 ods. 1 písm. a/ Tr. por. účinného do 31. decembra 2005.

Zo spisového materiálu vyplýva, že obvinený T. L. si po vznesení obvinenia zvolil 23. novembra 1999 za obhajcu JUDr. Pavla Kurica. Ten ho zastupoval v prípravnom konaní osobne, prípadne prostredníctvom advokátskej koncipientky Mgr. Ivy Pavlíkovej, ktorý postup bol v súlade s ust. § 35 ods. 1 Tr. por. účinného do 31. decembra 2005. Obhajobu obvineného T. L. následne v konaní pred súdom prevzal advokát JUDr. Milan Križalkovič, ku ktorému sa neskôr pridala aj advokátka Doc. JUDr. Anna Halušková, CSc. Po ukončení obhajoby zo strany splnomocnených obhajcov prevzal obhajobu súdom ustanovený obhajca JUDr. Branislav Jablonka, PhD., ktorý obvineného T. L. zastupoval až do právoplatného skončenia jeho trestnej veci.

Pozornosti dovolacieho súdu neušlo pochybenie predsedu senátu okresného súdu spočívajúce v tom, že obvinenému T. L. ustanovil (*v spise na č. l. 1583*) 18. decembra 2007 obhajcu JUDr. Branislava Jablonku, PhD. len z dôvodu podľa § 36 ods. 1 písm. a/ Tr. por., teda z dôvodu väzobného stíhania obvineného T. L. v inej trestnej veci, namiesto toho, aby mu ustanovil obhajcu predovšetkým z dôvodu podľa § 36 ods. 3 Tr. por., keďže v danom prípade sa konalo o trestnom čine, na ktorý Trestný zákon ustanovoval trest odňatia slobody, ktorého horná hranica prevyšovala päť rokov. V tom prípade by nenastala situácia, že po prepustení obvineného T. L. z väzby v inej jeho trestnej veci predseda senátu len prípisom (*v spise na č. l. 1673*) oznámil dovtedy ustanovenému obhajcovi JUDr. Branislavovi Jablonkovi, PhD., že „dôvody nutnej obhajoby v tejto trestnej veci aj naďalej existujú z dôvodu podľa § 36 ods. 3 Tr. por. účinného do 31. decembra 2005, a že je aj naďalej ustanoveným obhajcom.“ Takýto procesný postup súdu nebol v súlade s Tr. por. účinným do 31. decembra 2005.

Zároveň ale treba uviesť, že toto formálne pochybenie sa na postavení obvineného T. L. de facto zásadne neprejavilo, lebo zo spisu vyplýva, že mu bola poskytovaná adekvátna právna pomoc až do právoplatného skončenia trestného konania. Z hľadiska uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. je tak podstatné len to, že obvinený T. L. mal zabezpečenú riadnu obhajobu počas celého trestného konania. Vzhľadom k tomu dovolací súd konštatuje, že v trestnej veci obvineného T. L. porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom nezistil.

Námietka obvineného T. L. spočívajúca v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu (*ktorá námietka bola vyššie v texte na str. 5 – 6 podrobne rozvedená*), nielenže obsahovo nenapĺňa dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., keďže pod tento primárne spadá porušenie ustanovení Trestného poriadku o povinnej (predtým nutnej) obhajobe, ale navyše táto námietka nebola v danom prípade uplatnená dôvodne.

Dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že súčasťou práva na spravodlivý proces je skutočne i právo obvineného na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Na druhej strane nie je možné uvedené právo vykladať tak, že zaručuje právo obvineného na také rozhodnutie súdu, ktoré zodpovedá jeho predstavám. Napokon aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo viacerých svojich rozhodnutiach uvádza, že uvedené právo nespočíva v tom, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Odpoveď treba dať iba na tie argumenty, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, ktoré zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

O porušenie tohto práva nejde ani v prípade, ak odvolací súd v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia poukáže resp. odkáže v podstatnej časti na dôvody uvedené v rozsudku súdu prvého stupňa, hoci zároveň tento odvolaním napadnutý rozsudok zrušuje. Podstatným v tomto smere je totiž dôvod, pre ktorý rozsudok súdu prvého stupňa odvolací súd zrušuje.

V posudzovanom prípade odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok podľa § 258 ods. 1 písm. d/ Tr. por. účinného do 31. decembra 2005, podľa ktorého odvolací súd zruší napadnutý rozsudok tiež, ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona. Následne vo veci podľa § 259 ods. 3 Tr. por. účinného do 31. decembra 2005 sám rozhodol.

K zrušeniu rozsudku súdu prvého stupňa teda nedošlo ani z dôvodu podstatných chýb konania, ktoré by rozsudku predchádzali, ani pre chyby rozsudku (*najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo pre to, že súd nechal do úvahy všetky okolnosti významné pre rozhodnutie*) a ani pre pochybnosti o správnosti skutkových zistení (*na objasnenie ktorých by bolo treba dôkazy opakovať alebo vykonávať dôkazy ďalšie a ich vykonávanie pred odvolacím súdom by znamenalo nahradzovať činnosť súdu prvého stupňa*). Ak by bol rozsudok súdu prvého stupňa zrušený pre niektorý z týchto dôvodov, iba vtedy by bola táto námietka dôvodná.

Z odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu jednoznačne vyplynulo, že tento súd nemal o správnosti a úplnosti skutkových zistení súdu prvého stupňa vo vzťahu ku skutkom pod bodom 1/ a 2/ rozsudku žiadne pochybnosti. Ako ďalej vyplynulo z odôvodnenia, odvolací súd pochybenie súdu prvého stupňa zistil len vo vyhodnotení dokazovania ohľadom skutku pod bodom 3/ rozsudku a v ponímaní pokračovania v trestnej činnosti. V tomto smere potom svoje rozhodnutie odvolací súd aj náležite zdôvodnil.

Za daného stavu veci postup odvolacieho súdu zodpovedal bežnej rozhodovacej praxi iných odvolacích súdov, ktoré v odvolacích konaniach v prípadoch úplných a presvedčivých rozhodnutí súdov prvého stupňa, kedy odôvodnenie rozhodnutia odvolacích súdov by bolo len kopírovaním vecne správnych dôvodov, sa obmedzujú len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne ešte doplnia na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Tieto závery platia aj v prípade, ak odvolací súd napadnutý rozsudok súčasne zrušuje a sám vo veci rozhoduje, pokiaľ dôvod, pre ktorý rozsudok súdu prvého stupňa zrušuje spočíva práve v ust. § 258 ods. 1 písm. d/ Tr. por. účinného do 31. decembra 2005. Tento dôvod totiž predpokladá, že skutkové zistenia súdu prvého stupňa sú správne, úplné a nie sú o nich pochybnosti. A práve preto je možné na takéto skutkové zistenia súdu prvého stupňa a k nim sa vzťahujúce úvahy v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu len poukázať.

Ako druhý v poradí obvinený T. L. uplatnil dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však odvolací súd nemôže skúmať a meniť.

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. považuje Najvyšší súd Slovenskej republiky za potrebné uviesť, že uvedený dovolací dôvod je daný v prípadoch, keď rozhodnutie súdov spočíva na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku. Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili sudy prvého a druhého stupňa.

Z dikcie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je zrejmé, že dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať. V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu súd skúma, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol správne podradený (subsumovaný) pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú alternatívy, jednak že skutok mal byť právne kvalifikovaný ako iný trestný čin, alebo že skutok nie je trestným činom. Spomenutý dovolací dôvod napĺňa aj zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

V rámci tohto dovolacieho dôvodu ako prvé obvinený T. L. namietal, že v jeho trestnej veci došlo k premlčaniu trestného stíhania argumentujúc tým, že premlčacia doba u najprísnejšie žalovaného skutku bola päťročná (*v zmysle § 67 ods. 1 písm. c) Tr. zák. účinného do 31. augusta 2002*), ktorá začala plynúť od hlavného pojednávania vykonaného 29. júna 2001 a uplynula 29. júna 2006, keď v tomto období nebol zo strany prvostupňového súdu vykonaný žiadny efektívny úkon, ktorý by mal za následok prerušenie plynutia premlčacej doby.

Podľa § 67 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. účinného do účinného do 31. augusta 2002, trestnosť činu zaniká uplynutím premlčacej doby, ktorá je päť rokov, ak je horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody najmenej tri roky.

Podľa § 67 ods. 3 Tr. zák. účinného do účinného do 31. augusta 2002, premlčanie trestného stíhania sa prerušuje

a) vznesením obvinenia pre trestný čin, o premlčanie ktorého ide, ako aj po ňom nasledujúcimi úkonmi policajného orgánu, vyšetrovateľa, prokurátora alebo súdu smerujúcimi k trestnému stíhaniu páchatel'a, alebo

b) ak páchatel' spáchal v premlčacej dobe trestný čin nový, na ktorý tento zákon ustanovuje trest rovnaký alebo prísnejší.

Podľa § 67 ods. 4 Tr. zák. účinného do účinného do 31. augusta 2002, prerušením premlčania sa začína nová premlčacia doba.

V prvom rade treba uviesť, že námietka premlčania trestnosti činu obsahovo spadá pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., lebo sa namieta nesprávna interpretácia hmotnoprávneho ustanovenia upravujúceho zánik trestnosti činu uplynutím premlčacej doby.

Pod pojmom trestnosť činu treba totiž v súlade s ustálenou súdnou praxou rozumieť súhrn všetkých podmienok, od ktorých závisí výrok súdu o vine a treste, vrátane podmienok premlčania. Z toho vyplýva, že pri posudzovaní trestnosti činu je nevyhnutné zisťovať, či nedošlo k zániku jeho trestnosti aj z dôvodov premlčania. Premlčanie trestného stíhania patrí medzi tzv. negatívne znaky trestnosti. Pri premlčaní trestného stíhania zaniká trestná zodpovednosť páchatel'a trestného činu uplynutím doby, ktorá je stanovená zákonom. Uplynutie zákonom stanovenej premlčacej doby je jedinou podmienkou zániku trestnosti činu. Ustanovenie o premlčaní trestného stíhania sa vzťahuje na všetky trestné činy s výnimkou trestných činov uvedených v § 67a Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005. Okolnosti, ktoré majú vplyv na plynutie premlčacej doby sú uvedené v ustanovení § 67 ods. 2 až 4 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005.

Ako bolo vyššie uvedené, úprava podmienok premlčania trestnosti činu prináleží do komplexu otázok trestnej zodpovednosti, preto je potrebné sa touto otázkou bližšie zaoberať.

Dovolací súd z obsahu spisu zisťuje, že námietku s týmto obsahom obvinený T. L. uplatnil už v odvolacom konaní. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu ďalej zisťuje, že tento sa námietkou zaoberal a následne sa s ňou vyrovnal tak, že nadobudol

presvedčenie, že k premlčaniu trestného stíhania obvineného T. L. v danej veci nedošlo. Vychádzal pri tom zo skutočností, že síce v namietanom čase od 29. júna 2001 do 21. mája 2009 k priet'ahom zo strany okresného súdu skutočne došlo, no nemožno vysloviť, že by súd nekonal efektívne z vlastnej viny, resp. len z vlastnej viny, že by jeho úkony zásadne boli neefektívne a že by zásadne nesmerovali k ukončeniu veci. S touto argumentáciou sa dovolací súd stotožňuje.

Ako vyplýva z obsahu spisového materiálu, obvinený T. L. sa so sťažnosťou vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prerokovanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Dolný Kubín v konaní vedenom pod sp. zn. 3T 17/2001 obrátil i na Ústavný súd Slovenskej republiky (*d'alej len „ústavný súd“*), ktorý vo veci rozhodol nálezom sp. zn. III. ÚS 353/2011 z 22. novembra 2011 (*d'alej len „nález“*) v bode I. výroku tak, že základné právo T. L. na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prerokovanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Dolný Kubín v konaní vedenom pod sp. zn. 3T 17/2001 porušené bolo.

V odôvodnení nálezu na strane 21 ústavný súd konštatuje, že v postupe okresného súdu zistil nedostatky, ktoré vo svojom súhrne predstavujú ústavnú relevanciu (*bod I výroku nálezu*), keď okresný súd svojou nesústredenou a neefektívnou činnosťou sa podieľal na predĺžení konania v rozsahu približne piatich rokov, najmä v období od septembra 2003 (*po vzdaní sa funkcie zákonnou sudkyňou JUDr. Bobíkovou*) do 1. júla 2008 (*pridelenie veci JUDr. Stierankovi, ktorý začal efektívne konať*).

Podľa názoru ústavného súdu tak obdobie nesústredenej a neefektívnej činnosti okresného súdu nepresiahlo päť rokov. S týmto záverom ústavného súdu sa dovolací súd stotožnil a vzhľadom k tomu konštatuje, že k premlčaniu trestnosti činu v posudzovanej trestnej veci obvineného T. L. nedošlo. K tomu ďalej dovolací súd uvádza, že obdobie od septembra 2003 do 1. júla 2008, ktoré bolo zo strany ústavného súdu označené ako obdobie nesústredenej a neefektívnej činnosti, bolo vymedzené a posúdené ako celok, čo ale nevylučuje posúdenie niektorého z úkonov okresného súdu realizovaných v tom čase

z trestnoprávneho hľadiska ako úkonu, ktorý smeroval k trestnému stíhaniu obvineného T. L. a ktorý spôsobil prerušenie plynutia premlčacej v zmysle § 67 ods. 3 písm. a/ Tr. zák. účinného do 31. augusta 2002.

Obvinený T. L. v dovolaní odvolaciemu súdu ďalej vytýkal, že nerozhodol o všetkých skutkoch uvedených v obžalobe, keď skutok pod bodom 4/ obžaloby resp. pod bodom 3/ rozsudku súdu prvého stupňa posúdil len ako čiastkový útok pokračovacieho trestného činu a keď dospel k záveru, že tento čiastkový útok sa nestal, resp. že ho nespáchal obvinený T. L., tak o ňom vo výroku rozsudku nerozhodol, ale sa s touto skutočnosťou vyrovnal len v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia. V podstate tým obvinený T. L. namietal chýbajúci (oslobodzujúci) výrok v rozsudku odvolacieho súdu, pričom tento argument obsahovo subsumoval pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Dovolací súd konštatuje, že dovolacia námietka spočívajúca v tom, že v rozhodnutí niektorý výrok chýba alebo je neúplný, obsahovo nenaplňa nielen dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., ale ani žiaden iný dôvod dovolania. Inak je tomu v Českej republike, kde je tento dôvod dovolania v Trestnom poriadku *expresis verbis* uvedený. V Slovenskej republike pochybenie súdov v tomto smere nie je možné napraviť v dovolacom konaní.

Na druhej strane treba uviesť, že v posudzovanej trestnej veci obvineného T. L. k takémuto pochybeniu ani nedošlo. Ak odvolací súd dospel k záveru, že skutok opísaný pod bodom 3/ rozsudku prvostupňového súdu je len pokračovaním v trestnom čine (jeho čiastkovým útokom) a zároveň k záveru, že sa tohto čiastkového útoku obvinený T. L. nedopustil, potom sa správne s touto skutočnosťou vyrovnal len v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia bez toho, aby samostatným výrokom rozhodol o oslobodení obvineného T. L. v tejto časti spod obžaloby. Postup odvolacieho súdu bol v tomto smere správny, korešpondujúci s ustálenou rozhodovacou praxou všeobecných súdov, ktorá vychádzala z inej, než v súčasnosti platnej, koncepcie skutku pri pokračovaní v trestnom čine.

Do 31. decembra 2005 totiž pokračovanie v trestnom čine tvorilo z hľadiska hmotného i procesného práva jeden skutok. Rozhodujúcim okamihom pre oddelenie jednotlivých

čiastkových útokov a ich posúdenie ako nového skutku bol okamih vznesenia obvinenia. Pokiaľ súd rozhodol čo i len o časti takéhoto skutku, tak de iure rozhodol o celom skutku a nové trestné stíhanie pre inú časť tohto skutku bolo vylúčené pre neprípustnosť (*zásada ne bis in idem – pozn. súdu*). Inak povedané, čiastkové útoky tvorili len jeden skutok a o jedinom skutku, ktorý bol pokračovaním v trestnom čine, nebolo možné rozhodnúť vo výroku rozsudku viacerými spôsobmi, napr. v časti odsudzujúcim a v časti oslobodzujúcim výrokom.

Ako správne poukázala prokurátorka vo svojom vyjadrení, postup, ktorého sa domáhal obvinený T. L. (*poukazujúc pritom na právnu vetu rozsudku Vyššieho vojenského súdu v Trenčíne sp. zn. 3To 4/2007*) by bol možný len v prípade, ak by sa v jeho trestnej veci rozhodovalo podľa Trestného poriadku účinného od 1. januára 2006. Súvisí to so zmenou, ktorú „nový“ Trestný poriadok priniesol v ustanovení § 10 ods. 16 cit. zák., podľa ktorého skutkom sa rozumie aj čiastkový útok pokračovacieho trestného činu, ak nie je výslovne ustanovené inak. Nemenej dôležité je v tomto smere aj ust. § 9 ods. 2 Tr. por. účinného od 1. januára 2006, podľa ktorého, ak sa týka dôvod uvedený v odseku 1 (*dôvod neprípustnosti trestného stíhania – pozn. súdu*) len niektorého z čiastkových útokov pokračovacieho trestného činu, nebráni to, aby sa vo zvyšnej časti takého činu viedlo trestné stíhanie.

Zmyslom tejto „novej“ úpravy je umožniť oddelené prejednávanie čiastkových útokov pokračovacieho trestného činu bez toho, aby bolo nutné vyčkávať kompletného objasnenia všetkých do úvahy prichádzajúcich útokov, ktoré tvoria pokračovací trestný čin. A v neposlednom rade tiež bez toho, aby v prípade právoplatného odsúdenia páchatel'a za čiastkové útoky pokračovacieho trestného činu bolo treba zrušiť toto rozhodnutie v konaní o niektorom z mimoriadnych opravných prostriedkov, ak dodatočne vyšli najavo ďalšie čiastkové útoky tohto pokračovacieho trestného činu, ako tomu bolo do 31. decembra 2005 (*pozri § 41 ods. 3 Tr. zák. účinného od 1. januára 2006 o ukladaní spoločného trestu*).

Len pre úplnosť treba uviesť, že uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. by inak zodpovedala námietka o nesprávnom právnom posúdení skutku pod bodom 4/ obžaloby resp. pod bodom 3/ rozsudku súdu prvého stupňa ako pokračovacieho trestného činu. Išlo by totiž o posúdenie otázky, či súdy správne aplikovali iné hmotnoprávne

ustanovenie, konkrétne § 89 ods. 19 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005, čo obsahovo spadá pod tento dovolací dôvod.

Dovolanie možno podať iba z dôvodov taxatívne vymenovaných v ustanovení § 371 Tr. por., pričom dôvod dovolania sa musí v dovolaní vždy uviesť (§ 374 ods. 2 Tr. por.). Dovolací súd je viazaný uplatnenými dôvodmi dovolania a ich odôvodnením (§ 385 ods. 1 Tr. por.) a nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy. Právne fundovanú argumentáciu má zabezpečiť povinné zastúpenie obvineného obhajcom – advokátom.

Obvinený T. L. v dovolaní nesprávne právne posúdenie skutku pod bodom 3/ výroku rozsudku súdu prvého stupňa ako čiastkového útoku pokračovacieho trestného činu výslovne nenamietal, keď ako už bolo vyššie uvedené svoju pozornosť sústredil len na „absenciu oslobodzujúceho výroku.“ Z dôvodov vyššie uvedených sa preto dovolací súd touto otázkou ďalej nezaoberal.

Obvinený T. L. v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. nakoniec namietal, že žalované skutky nespáchal, nikomu sa so zbraňou v ruke nevyhrážal a na nikoho so zbraňou nemieril. V tejto časti dovolania rozoberal a hodnotil jednotlivé dôkazy, najmä výpovede svedkov a zároveň poškodených M. Š. a J. Š., ktorí ho zo žalovanej trestnej činnosti usvedčovali, pričom ich výpovede označil za nevierohodné, keďže podľa jeho názoru sú v nich značné rozpory, ktoré mali byť súdmi vyhodnotené v jeho prospech. Naopak, vyzdvihoval význam svedeckých výpovedí H., G. a V., ktoré vypovedali v jeho prospech, no súd ich výpovede označil za nevierohodné. Následne na základe takéhoto vlastného hodnotenia vykonaných dôkazov predostieral dovolaciemu súdu vlastnú verziu skutkového deja.

V dovolacom konaní sa obvinený nemôže úspešne domáhať zmeny právnej kvalifikácie skutku na podklade iných skutkových zistení, ako sú tie, ktoré ustálili súdy prvého a druhého stupňa. Takéto tzv. skutkové námietky obsahovo nenapĺňajú nielen dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., ale ani žiaden iný dôvod dovolania.

Obvinený T. L. vykonané dôkazy podrobuje vlastným hodnotiacim úsudkom, z ktorých následne vyvodzuje iné, než súdmi ustálené, za to však pre neho priaznivé, skutkové zistenia. Evidentne sa teda obvinený T. L. v tejto časti dovolacích námietok nedomáha posúdenia právnej kvalifikácie žalovaných skutkov, ale domáha sa revízie skutkových zistení súdov a v konečnom dôsledku oslobodenia spod obžaloby. To ale v dovolacom konaní z dôvodu viazanosti dovolacieho súdu skutkovými zisteniami súdov nižších stupňov nie je možné. S týmito skutkovými námietkami preto obvinený T. L. stojí zjavne mimo dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

V dovolacom konaní platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takého dovolacieho dôvodu podľa § 371 Tr. por. Pokiaľ tomu tak nie je a podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom ale v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por.

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por., dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe všetkých vyššie uvedených skutočností, úvah a právnych záverov konštatuje, že v trestnej veci obvineného T. L. neboli splnené zákonné podmienky dovolania, preto s použitím § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného T. L. uznesením na neverejnom zasadnutí odmietol.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. mája 2012.

JUDr. Juraj K l i m e n t, v. r.
predseda senátu

Vyhotovil : JUDr. Peter Szabo

Za správnosť vyhotovenia: Gabriela Véghová